

Sygn. akt III AUa 548/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Świerk
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2013 r. w Lublinie

sprawy S. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 7 lutego 2012 roku w sprawie VII U 1195/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy S. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 10 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII U 4369/12

oddala apelację.

III AUa 548/13

UZASADNIENIE

S. G. złożył w dniu 19 grudnia 2012 roku skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 7 lutego 2012 roku w sprawie VII U 1195/12. Powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku sygn. akt K 2/12 opublikowany w Dzienniku Ustaw z 22 listopada 2012 roku pod pozycją 1285. Domagał się zwrotu zawieszonoego świadczenia emerytalnego wraz z odsetkami. Organ rentowy w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie w części dotyczącej wypłaty świadczenia za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku, uznając, że roszczenie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego i umorzenia postępowania co do wypłaty emerytury od dnia 22 listopada 2012 roku, ponieważ na podstawie decyzji z dnia 26 lutego 2012 roku podjął wypłatę świadczenia od 22 listopada 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił skargę.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia :

Decyzją z dnia 29 grudnia 2008 roku wnioskodawcy przyznane zostało prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2008 roku. Wypłata emerytury podlegała zawieszeniu na podstawie art.103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy kontynuowanym bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Z uwagi na to, że przepis art.103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nakazujący zawieszenie wypłaty emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy, został uchylony z dniem 8 stycznia 2009 roku przez przepis art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o emeryturach kapitałowych (Dz.U. Nr 228, poz.1507), organ rentowy wznowił wypłatę emerytury decyzją z dnia 6 maja 2009 roku od 1 kwietnia 2009 roku. Następnie wypłata emerytury była wnioskodawcy kilkakrotnie wstrzymywana i podejmowana, z uwagi na osiągnięcie dochodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Decyzją z dnia 11 października 2011 roku organ rentowy na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) wstrzymał wnioskodawcy wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 roku, z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, ponieważ z dniem 1 stycznia 2011 roku z mocy art. 6 ust.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz.1726) do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych został dodany przepis art.103a, który stanowi, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 roku.

Wyrokiem z dnia 7 lutego 2012 roku w sprawie VII U 1195/12 Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji. Uzasadnienie tego wyroku nie zostało sporządzone, analiza akt emerytalnych oraz akt sprawy prowadzi natomiast do wniosku, że podstawą rozstrzygnięcia był przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Decyzją z dnia 26 lutego 2013 roku ZUS wznowił skarżącemu wypłatę emerytury od dnia 22 listopada 2012 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie art. 401¹ k.p.c. można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżący, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z wyroku tego wynika, że niezgodność wskazanych w nim przepisów ustawy z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej jest ograniczona jedynie do ściśle wskazanej grupy ubezpieczonych. Wprost Trybunał Konstytucyjny dał temu wyraz w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku, stwierdzając jednoznacznie, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, tj. po uchyleniu cytowanego powyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Analiza sytuacji skarżącego, który uzyskał prawo do emerytury od 1 grudnia 2008 roku, prowadzi do wniosku, że wprawdzie było to przed 1 stycznia 2011 roku, lecz również przed 8 stycznia 2009 roku, czyli w okresie, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, stanowiący, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

W świetle powyższych rozważań Sąd stwierdził, że skarżący nie należy do kręgu osób, na których sytuację prawną wpływ ma wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 412 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił skargę.

Apelację od tego wyroku złożył wnioskodawca zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego w części w jakiej decyzyja zawiesza prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku, nakazanie organowi rentowemu wypłatę emerytury poczynając od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku oraz zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku. Postawione w apelacji zarzuty są chybione.

Wnioskodawca w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego z 7 lutego 2012 roku jako podstawę skargi wskazywał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżący, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z

art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawca nabył prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 roku, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną już wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy więc, że wnioskodawca nie należy do kręgu osób objętych przedmiotowym orzeczeniem, bowiem nabył prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2008 r. W tej dacie, zgodnie z art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obowiązującego do 7 stycznia 2009 r.), prawo do emerytury ulegało zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Wnioskodawca podejmował decyzję o przejściu na emeryturę, gdy obowiązywał wymóg rozwiązania umowy o pracę, jako warunek wypłaty przyznanego świadczenia.

Wstrzymanie wypłaty emerytury z dniem 1 października 2011 r., ze względu na nierozwiązanie stosunku pracy, było zatem powrotem do unormowań obowiązujących w dniu nabycia przez wnioskodawcę prawa do emerytury i nie stanowiło naruszenia praw nabytych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy rozpoznając skargę o wznowienie postępowania prawidłowo uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroku objętego skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.